

Величие ти завѣща ни намъ —

По-свѣтло чело друго ний не знаемъ.

Почивай на покой!

Погледнете внимателно образа на Алека Константиновъ, за да видите богатата му усмивка на устата и веселата му душа. За увѣковѣчаване паметъта на тоя веселъ българинъ неговитѣ съграждани издигнаха въ Свищовъ паметникъ съ бронзовъ бюстъ. Откриха го на 9 октомври 1911 г. А му се готви и скоро ще му се издигне паметникъ въ София — всрѣдъ градската градина Александъръ I.

Ето единъ разказъ отъ Алеко Константиновъ:

Пази Боже слѣпо да прогледа.

„Негово Високоблагородие Христофоръ Бѣлокровски бѣше едно врѣме сополиво, одърпано, зацапано хлапе, което се валяше въ нечистотиитѣ на селското купище. Консулъ мина прѣзъ това село този день, когато съвършено случайно дѣтето бѣше изкжпано: изкжпано бѣше, защото слѣдъ като излѣзло прасето изъ обраслата локва, дѣтето се спуснало къмъ него, хванало го съ една ржка за ухото, съ другата — за четината и искало непрѣмѣнно да го възсѣдне, да го яхне, не могло, ала успѣло да налѣпи на кълчищената си риза всичкитѣ хубости, които прасето е могло да понесе отъ гнилото блато. Тогава чакъ майка му се наумила, че дѣтето има нужда отъ кжпане, и слѣдъ като му стоварила десетки оки бой на гърба, гурнала го въ коритото съ ризата заедно: първата вода се прѣвръща на боза, втората — на непрозрачна мжтилка, че трета, че четвърта, та чакъ петата вода се изби-